

POSTANOWIENIE

27 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 27 czerwca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B.C.

przeciwko P. spółce jawnej w K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. spółki jawnej w K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 13 grudnia 2023 r., I AGa 224/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca P. s.j. w K. powołała się na nieważność postępowania przed Sądem Apelacyjnym, wynikającą z rozpoznania apelacji w jednoosobowym składzie. Wskazała również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z przyczyn związanych z zarzutem potrącenia podniesionym przez pozwaną, a dotyczącym wierzytelności pozwanej względem powoda, wywodzonej z regresowej odpowiedzialności dłużnika solidarnego.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Oddalając apelację, Sąd Apelacyjny podzielił ocenę dowodów i zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego. Zaaprobował także ocenę prawną Sądu Okręgowego, według której zamontowanie brakujących zamków elektromotorycznych w ramach wspólnie realizowanego zamówienia obciążało pozwaną. Wychodząc z tych założeń, uznał, że w sytuacji, w której powód wykonał swoją część robót, to należy się mu wynagrodzenie, które inwestor zapłacił do rąk pozwanej jako lidera konsorcjum. Przyjął również, że wierzytelność przysługująca z tego tytułu powodowi nie uległa umorzeniu na skutek potrącenia, ponieważ pozwana nie wykazała, aby złożyła stosowne oświadczenie, jak również, aby przysługująca jej ewentualnie wierzytelność wzajemna była wymagalna.

Wywody wniosku nie przekonywały w tym kontekście, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. W szczególności, wobec przyjętego w umowie konsorcjum podziału obowiązków i reguł ponoszenia „strat”, a także zgodnego stanowiska Sądów *meriti*, według którego obowiązek zamontowania spornych zamków elektromotorycznych obciążał pozwaną, za oczywiste nie można uznać powstania po stronie pozwanej roszczenia regresowego (art. 378 k.c.). Jako oczywistości nie można również traktować – w świetle ustaleń dokonanych przez Sądy *meriti* – że *in casu* doszło do złożenia *per facta concludentia* – jak twierdziła pozwana – oświadczenia woli o potrąceniu, a tym bardziej za oczywiście błędne nie można uznać stanowiska, według którego pozwana nie wykazała wymagalności wierzytelności regresowej, zgodnie z wymaganiami art. 455 k.c. W aspekcie powołanego we wniosku wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2001 r., V CKN 500/00, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 90, dostrzec trzeba ponadto, że czym innym jest powstanie roszczenia regresowego, czym innym zaś jego wymagalność, która w przypadku świadczeń bezterminowych jest warunkowana wezwaniem do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.).

Ubocznie należało zauważyć, że obszerne wywody wniosku, mające motywować oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powielały uzasadnienie podstaw kasacyjnych w zakresie naruszenia prawa materialnego. Taka konstrukcja wniosku zapoznaje założenia przyczyny kasacyjnej wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., której wykazanie powinno polegać na sformułowaniu zwartej, jurydycznej argumentacji, obejmujących co najwyżej kilka syntetycznych, klarownych tez

dowodzących, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe w sposób elementarny i widoczny już na pierwszy rzut oka.

Mając na względzie, że zaskarżony wyrok został wydany po wejściu w życie ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1860, dalej – „ustawa nowelizująca”), rozpoznanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym w składzie jednego sędziego nie przesądzało również o nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym (por. art. 367¹ k.p.c. w związku z art. 32 ust. 1 ustawy nowelizującej). Nie negując licznych i trafnie powołanych we wniosku walorów kolegalności postępowania przed sądem drugiej instancji, za zbyt uproszczoną należało uznać argumentację, według której kolizja epizodycznych rozwiązań zawartych w art. 15zzs1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r. poz. 2095) ze standardem wynikającym z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, stwierdzona w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, OSNP 2023, nr 10, poz. 104, przekłada się *a fortiori* na regulację zawartą w art. 367¹ k.p.c. ze skutkiem w postaci nieważności każdego postępowania apelacyjnego (art. 379 pkt 4 k.p.c.), w którym na podstawie tego przepisu sprawę rozstrzygał skład jednoosobowy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2025 r., III PSK 28/24, z dnia 22 stycznia 2025 r., II CSKP 2146/22, z dnia 25 lutego 2025 r., II USK 327/24, z dnia 12 marca 2025 r., I CSK 2770/24, z dnia 8 kwietnia 2025 r., I CSK 3358/24, z dnia 15 kwietnia 2025 r., I CSK 1167/24 i z dnia 24 kwietnia 2025 r., I CSK 1375/24). We wniosku nie powołano zarazem argumentów, które z racji szczególnych okoliczności konkretnej sprawy mogłyby *in casu* uzasadniać odmienną konkluzję.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[a.]